

и гнездо на легендарните пирински комити, се таеше в полите на Пирина и не се блазнеше от ентузиазъма на новото.

Дойде она ден на късна есен, когато новата светлина блесна изведнъж и освети целия град. Това беше небивал празник в душите на чувствителните македонци. Започнаха пиршества по всички мегдани... Дойдоха и хора от Банско да видят машините, които правят тази рядка светлина... И бащата на Вапцаров беше измежду тях. Погледа, погледа и издума тежко: "И син ми машините обича и мо-ряк като тебе иска да става..."

Кольо продължи да идва в централата, където вечер дежурех. Продължиха безкрайни разговори за машини, кораби, морето, за живота във фабриките, но флота и морето биваха винаги крайния въпрос, който терзаше неговата впечатлителна душа.

Настанаха дълги зимни нощи. Аз запълвах времето си с четене, чертане, или пък изучавах френски и английски език. Често пъти той се изтърсваше покрит със сняг, премръзнал и треперящ в такива неочаквани часове. Спокойно сядаше край печката, мълчеше и ме гледаше, а после с бавен, меланхоличен глас изливаше слова, мисли и цели тиради, облечени в особена, чудновата форма... Караше ме да пея руски романси и революционни песни от времето 1919-1923 год., които пеехме в ученическите комунистически кръжоци. Песните му правеха удоволствие, защото ги изживяваше, особено "Сижу за решеткой...", "Волга", "Выхожу один я на дорогу" или "Укажи мне такую обитель..."

Аз практикувах гимнастическата система на Анохин и правех снежни бани по Мюлер. Вапцаров обичаше да ме подкана и като ме сочеше, казваше на другарите си: "Ето, такъв трябва да бъде моряка" и на отиване, дълго време в здрача се чуваше неговият провлачен говор - да спори разгорещено с другарите си, които бяха по-въздържани относно моряците и машините.